

541

**ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE
WOJEWODY PODKARPACKIEGO**

P.II. 4131.2.23.2011
z dnia 3 marca 2011 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r., Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 1 i 2 i art. 15 w związku art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

§ 11, § 12, § 13, § 14, § 15, § 16 i § 17 uchwały Nr V/80/2011 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 25 stycznia 2011 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Nr 136/7/2006 dla terenów przemysłowych dzielnicy Załęże w Rzeszowie – zawierających ustalenia dotyczące terenów: K/O/P/U.1, K/O/P/U.2, P/U.1, P/U.2, P/U.3, P/U.4, P/U.5.

UZASADNIENIE

Rada Miasta Rzeszowa w dniu 25 stycznia 2011 r. podjęła uchwałę Nr V/80/2011 w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Nr 136/7/2006 dla terenów przemysłowych dzielnicy Załęże w Rzeszowie.

Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru w dniu 1 lutego 2011 r. Organ nadzoru oceniając przedmiotową uchwałę pod kątem zgodności z prawem stwierdził, że narusza ona przepisy art. 1 i 2 oraz art. 15 w związku art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) oraz przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587)

W stosunku do tej uchwały organ nadzoru przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w trakcie, którego zajął następujące stanowisko, uwzględniając przy tym wyjaśnienia złożone przez Prezydenta Miasta Rzeszowa w dniu 28 lutego 2011 r. i w dniu 1 marca 2011 r.

W procedurze uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rada gminy musi kierować się zasadami sporządzania planu miejscowego, określonymi w ustawie z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 ze zm.) oraz w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego

zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587). Naruszenie zasad sporządzania planu lub istotne naruszenie trybu ich sporządzania, powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub części, zgodnie z brzmieniem art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Z kolei rozporządzenie cyt. wyżej w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określa wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu planu odnoszących się do części tekstowej planu jak i graficznej.

Analizując regulacje przedmiotowego Planu 136/7/2006 organ nadzoru stwierdził, naruszenie zasad sporządzania planu w stosunku do terenu oznaczonego K/O/P/U.1, K/O/P/U.2, P/U.1, P/U.2, P/U.3, P/U.4, P/U.5. W odniesieniu do tych terenów nieprawidłowe są ustalenia zawarte w § 11 ust. 1, § 12 ust. 1, § 13 ust. 1, § 14 ust. 1, § 15 ust. 1, § 16 ust. 1, § 17 ust. 1. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1, ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie określa się obowiązkowo linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Ustalenia dla tych terenów nie zawierają „w rzeczywistości” linii rozgraniczających. Na terenach tych mogą być bowiem realizowane różne funkcje, w tym w dwóch przypadkach cztery funkcje, tj. infrastruktura techniczno-kanalizacyjną, gospodarowanie odpadami, zabudowa produkcyjna, oraz zabudowa usługowa, a na dodatek w § 4 ust. 5 planu dopuszczono ich lokalizowanie łącznie lub alternatywnie, przy zachowaniu ustalonych w przepisach szczegółowych niniejszej uchwały zasad zagospodarowania i warunków zabudowy tego terenu. Zapisy planu pozwalają więc na tych terenach lokalizować zabudowę o różnym przeznaczeniu. Dla powyższych funkcji nie określono jednak zasad i warunków, na jakich mogą być realizowane. W związku z powyższym każda z wymienionych w planie funkcji może stanowić wiodącą, a nawet jedyną – determinującą całkowity sposób zagospodarowania terenu. Teoretycznie też każda z tych funkcji może w ogóle nie zaistnieć

Organ nadzoru przyjął wyjaśnienia w kwestii możliwości ustalenia w planie przeznaczenia konkretnych terenów w zależności od ich specyfiki złożone przez organ wykonawczy w piśmie z dnia 25 lutego 2011 r. i z dnia 1 marca 2011 r., jakkolwiek nie jest problemem w tej sprawie taka możliwość, bowiem art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. nie zawiera żadnych ograniczeń co do określenia rodzaju przeznaczenia terenu lecz istotą jest fakt, że w planie określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu

lub różnych zasadach zagospodarowania. Ta zasada nie znalazła odzwierciedlenia w miejscowym planie dla terenów przemysłowych dzielnicy Załęże w Rzeszowie w stosunku do terenów wskazanych wyżej. Bezsprzecznie w § 4 ust. 5 uchwały dopuszczono bowiem lokalizowanie wyznaczonych funkcji „łącznie lub alternatywnie, przy zachowaniu ustalonych w przepisach szczegółowych (...) uchwały zasad zagospodarowania i warunków zabudowy terenu” co, jest niewłaściwe, gdyż dopuszcza możliwość wyboru jednej funkcji z katalogu szeregu wymienionych przeznaczeń. Brak wzajemnych – jasno określonych – regulacji dotyczących różnych przeznaczeń w ramach jednego terenu wyznaczonego liniami rozgraniczającymi, narusza przepisy art. 1 i 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, które stanowią o uwzględnieniu w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym m.in. „ładu przestrzennego” – przez który rozumiemy – „takie ukształtowanie przestrzeni, które tworzy harmonijną całość oraz uwzględnia w uporządkowanych relacjach wszelkie uwarunkowania i wymagania funkcjonalne, społeczno – gospodarcze, środowiskowe, kulturowe oraz kompozycyjno – estetyczne”. Nie gwarantuje to ochrony interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów, co narusza również art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zgodnie z art. 3 ustawy o planowaniu (...) zadaniem gminy jest kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy. Kształtowanie polityki przestrzennej nie oznacza jedynie podejmowania decyzji w sprawie sporządzania planu miejscowego czy też innego dokumentu dotyczącego kształtowania przestrzeni gminy ale przede wszystkim kształtowania przestrzeni poprzez ustalenia tych dokumentów. Wyznaczenie w planie liniami rozgraniczającymi terenów, na których ustala się możliwość zagospodarowania kilkoma różnymi funkcjami – alternatywnie w rzeczywistości nie stanowi decyzji projektowej gminy w zakresie przyszłego zagospodarowania terenu. Gmina proponując dla poszczególnych terenów kilka alternatywnych sposobów zagospodarowania zostawia decyzję co do funkcji terenu przyszłym inwestorom. To oni będą decydować czy na terenie będzie np. oczyszczalnia ścieków, spalarnia odpadów, zakład produkcyjny czy usługa hotelowo-gastronomiczna.

Równocześnie przy wariacie przemieszania różnych funkcji, który został również ustalony jako możliwy sposób zagospodarowania w planie, brak jest jakichkolwiek ustaleń co do wzajemnych relacji pomiędzy tymi funkcjami, których w żaden sposób nie można się dopatrzeć pomiędzy np. oczyszczalnią ścieków, a przykładowo usługami, które teoretycznie mogą sprowadzać się do lokalu gastronomicznego czy sklepu spożywczego. Ponadto trudno dostrzec się przy tak sformułowanych ustaleniach planu jakkolwiek ochronę interesu prawnego właścicieli sąsiednich nieruchomości, gdyż mimo przeprowadzonej prawidłowo procedury sporządzania planu miejscowego i zapoznania zainteresowanych z jego ustaleniami, tak naprawdę wiadomo tylko, jakie funkcje terenu zostały wykluczone z tego

zagospodarowania, a nie jaka funkcja terenu została ustalona.

Naruszenie zasad sporządzania planu, uzasadnione powyżej przez organ nadzoru, w myśl art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, determinują ten organ nadzoru do stwierdzenia nieważności części Miejsowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Nr 136/7/2006 dla terenów przemysłowych dzielnicy Załęże w Rzeszowie.

Organ nadzoru zauważa również, że w planie miejscowym znalazło się kilka ustaleń, które wprawdzie nie naruszają w sposób jednoznaczny zasad sporządzania planu miejscowego określonych w ustawie i rozporządzeniu wykonawczym do ustawy, jakkolwiek mogą one budzić wątpliwości interpretacyjne. W związku z powyższym organ nadzoru wskazuje poniżej te nieprawidłowości, aby w przyszłości w procedurze uchwalania planu miejscowego unikać takich nieścisłości i niejasności.

Niejasne jest ustalenie zawarte w § 8 ust. 3 pkt 2 określające geometrię dachów tylko dla „nowej zabudowy”, gdyż wszelkie działania budowlane odnoszące się do istniejących obiektów, nie będą posiadały odpowiednich ustaleń w tym zakresie - co można by potraktować jako naruszenie § 4 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26.08.2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Podobna uwaga odnosi się do ustaleń planu zawartych w § 10 ust. 3 pkt 2, § 14 ust. 3 pkt 3 i § 16 ust. 3 pkt 3. Być może w sformułowaniu „nowa zabudowa” mieszczą się przypadki rozbudowy czy remontów istniejących obiektów, ale niewątpliwie takie sformułowanie w planie jest niejednoznaczne.

Niewłaściwy jest również zapis zawarty w § 15 ust. 2 pkt 1 uchwały. Ustalenia planu powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów z uwagi na położenie ich w obrębie obiektów zabytkowych (w tym przypadku - stanowiska archeologicznego), co wynika z § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Plan, jako akt prawny musi być zrozumiały i jednoznaczny, natomiast z zapisu § 15 nie wynika w jaki sposób „należy uwzględnić występowanie stanowiska archeologicznego”?

Kwestionowana uchwała, jako akt prawa miejscowego podlega szczególnym rygorom prawnym, ponieważ jej regulacje dotyczą różnych podmiotów. W związku z tym zapisy uchwały będącej takim aktem powinny być czytelne i nie powinny budzić żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Uchwały te podlegają ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa i jest to dodatkowa przesłanka stwarzająca wymóg czytelności i jasności w zapisach planów miejscowych.

Te dwa ostatnie uchybienia nie mają charakteru istotnego naruszenia prawa, co organ nadzoru podkreślił wyżej - jednakże mają pośredni wpływ na

kwestionowanie ocenianej uchwały, z tych względów, że w przedmiotowym Planie organ nadzoru stwierdził przede wszystkim naruszenie prawa mające charakter rażący, w rozumieniu normy wynikającej z art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Mając na względzie wskazane przez organ nadzoru istotne naruszenie prawa w zapisach Planu związane z naruszeniem zasad sporządzania planu miejscowego, należało zgodnie z art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz z dyspozycją art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - stwierdzić w części nieważność uchwały Nr V/80/2011 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 25 stycznia 2011 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Nr 136/7/2006 dla terenów przemysłowych dzielnicy Załęże w Rzeszowie, w sposób określony w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego, ponieważ tak

sformułowane regulacje planu nie mogą ostać się w obrocie prawnym.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4A, w terminie 30 dni od jego otrzymania.

Otrzymują:

1. Prezydent Miasta Rzeszowa
2. Przewodniczący Rady Miasta Rzeszowa

Z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO

**Janusz Olech
DYREKTOR GENERALNY URZĘDU**

542

**INFORMACJA NR ADM I 0151-14/11
PREZESA SĄDU OKRĘGOWEGO W PRZEMYŚLU
z dnia 22 lutego 2011 r.**

**Lista biegłych w przedmiocie uzależnienia od alkoholu
ustanowionych przy Sądzie Okręgowym w Przemyślu**

Nazwisko i imię	Zakres specjalizacji	Miejsce i adres zatrudnienia	Adres do korespondencji	Termin, do którego został powołany
Adamczyk Janusz	Psychiatria	Specjalistyczny Psychiatryczny Zespół Opieki Zdrowotnej ul. Kościuszki 1837-500 Jarosław	37-500 Jarosław ul. Lubelska 15 A	31.12.2013r.
Adamczyk Teresa	Psychiatria	Specjalistyczny Psychiatryczny Zespół Opieki Zdrowotnej ul. Kościuszki 1837-500 Jarosław	37-500 Jarosław ul. Lubelska 15 A	31.12.2013r.
Bojarska Jolanta	Psychologia kliniczna	Wojewódzki Podkarpacki Szpital Psychiatryczny ul. Różana 937-710 Żurawica	Grochowce 16437-733 Pikulice	31.12.2013r.
Blok Krystyna	Psychologia kliniczna	Specjalistyczny Psychiatryczny Zespół Opieki Zdrowotnej ul. Kościuszki 1837-500 Jarosław	37-500 Jarosław ul. Głowackiego 12/2	31.12.2015r.
Bukowska Lucyna	Psychologia kliniczna	Specjalistyczny Psychiatryczny Zespół Opieki Zdrowotnej ul. Kościuszki 1837-500 Jarosław	37-500 Jarosław ul. 3 Maja 48/32	31.12.2013r.
Cieciak Teresa	Psychiatria	Wojewódzki Podkarpacki Szpital Psychiatryczny ul. Różana 937-710 Żurawica	37-700 Przemyśl ul. Romera 8	31.12.2013r.
Cisek Piotr	Psychiatria	Specjalistyczny Psychiatryczny Zespół Opieki Zdrowotnej ul. Kościuszki 1837-500 Jarosław	37-500 Jarosław ul. A. Fredry 40	31.12.2014r.
Czarny - Tadla Magdalena	Psychologia kliniczna	Specjalistyczny Psychiatryczny Zespół Opieki Zdrowotnej ul. Kościuszki 1837-500 Jarosław	37-500 Jarosław Oś. Braci Prośbów 2/9	31.12.2014r.
Ferenc Elżbieta	Psychiatria	Specjalistyczny Psychiatryczny Zespół Opieki Zdrowotnej ul. Kościuszki 1837-500 Jarosław	37-500 Jarosław ul. Pełkińska 136	31.12.2013r.